

- Λοιπόν;
- Νά εκείνο, τὸ δόμινο, ποῦ βλέπεις ἐκεῖ, καὶ εἰς τὸ πλάγι ἕνας νέος ξανθὸς μὲ φράκο κάνει τὴν τρυφερωτέραν declaration, εἶπε...
- Καρμιά γκουβερνάντα ἴσως;
- Τί λέει; ... ἢ κερά Θανάσινα.
- Ἄμ δέ!
- Ἀλήθεια!

X.

Εἰς τοὺς δημοσίους αὐτοὺς χοροὺς, τοὺς ἐν Ἀθήναις, θὰ ἀνεύρης βεβαίως τὰς χοροταξίας τοῦ Taine ἐκτὸς τῆς τῶν φιλοδόξων, ἧτις ἀντικαθίσταται ὑπὸ τῆς τάξεως τῶν *επαρχιωτῶν σπουδαστῶν*. Καὶ μὲ τὸ δίκην τους.

Ὁ ἐπαρχιώτης σπουδαστὴς δὲν ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποῦ νὰ περάσῃ καλλίτερον τὴν βραδείά του.

Λοιπὸν δέκα φράγκα εἰς τὴν τσέπην, τὰ πλεὸν καλὰ ρούχα, στρίψιμο τὸ μουστάκι, κτένισμα καὶ εἰς τὸ *bal masqué*.

Βύρισκεὶ παρῆα, χορεύει ὅπως μπορεῖ, μιλεῖ ὅπως ξέρει, τρώγει ὅσο ἔχει, πίνει ὅσο τοῦ φθάνει καὶ φεύγει ἅμα νυστάξῃ, ἧτοι ὁ τελευταῖος.

XI.

Εἰς ἐκ τούτων, ἅμα ἰδὼν τὸ κομψόν (ὑπὸ τὸ δόμινον) σῶμα καὶ τὰς μικρὰς χεῖρας τῆς χήρας μας madame Τριανταφυλλιάς τῆς ἔπασε ἴς τὸ κοντό.

Ἐκείνη τοῦ ἔκαμε νάζια, τοῦ εἶπε δύο τρεῖς λέξεις ἐλληνογαλλικὰς, ἕνα μὲν ζοῦρ καὶ ἕνα μουσοῦ, καὶ ὁ πτωχὸς μας φίλος τῶν ἐνόμισεν ἀριστοκρατίδα τινα, ἧτις τίς εἶδε διὰ ποῖον λόγον, ἂν ὄχι ἀπὸ ἔρωτα πρὸς αὐτὸν, ἐπῆγε εἰς τὸν χορὸν.

Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ τὴν ἐχόρευσε δις, τὴν ὠδήγησεν εἰς ἰδιαίτερον δαμάτιον, ὅπου γονυπετῆς, σχεδὸν δακρῦων τὴν ἐξώριζε νὰ ἴθγάλῃ τὴν προσωπίδα τῆς.

Αὐτὴ ἤρειτο. Αὐτὸς ἰκέτευε..... Αἶφνης ὑπὸ τὸ δόμινον ἐφάνη ἐξ ἀπροσέξιας τῆς Τριανταφυλλιάς ἀσυγγνώστου οὐχὶ σκαρπιὸν καὶ πόδι ὡς *σαβοζάρι* μικρὸν, ἀλλ' ὑπόδημα χονδρὸν τρεῖς καὶ τετράκις διεληθὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας *μπαλωματῶν*. Κεραυνὸς κάλλιον νὰ ἐπιπτεν εἰς τὸν φίλον μας.

Ἐφυγεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν χορὸν.

Ἐρέφθη εἰς τὴν κλίνην του.

Ἄλλὰ δὲν ἐκλείσει μάτι τὴν νύκτα ὅλην.

Τὸ ὑπόδημα ἐκεῖνο, τὸ ἐθρβρωῶδες καὶ ἐμβαλωμένον ὑπόδημα, τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀνηρτημένον ἀπὸ τῆς ρίνος του.

XII.

Ἡ Θανάσινα ἦτο πλέον τυχερὰ, ὁ *καβαζέρος* τῆς (ὡς τὸν εἶλεγε) ἦτο ἀξιόλογον παιδί τὸ ὅποιον τὴν ἐχόρευσε *μπόλκα* καὶ *κατρούλλαις*,—εἰς τὸ *θάλασσο* τοῦ εἶπε πῶς ζαλιζέται—καὶ τὰ κατὰφερε ἀξιόλογα εἰς τὸν χορὸν.

Τὴν ἐτράταρε *μπράντζ* καὶ *κοῦκο* καὶ *σὰν βαρέλι*, καὶ τὴ συνώδευσε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας, ὅπου τοῦ εἶπε ὅτι κατοικεῖ, ἐκεῖ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ, καὶ ἐπῆγε μόνη τῆς εἰς τὸν παρὰ τὸ Μεταξουργεῖον οἶκόν τῆς κατενοουσιασμένην.

Ὁ Γιάγκος δὲν ἐπαιξε *ἀσχημα* τὸ μέρος του, ἀποδείξει δὲ ὅτι ἐξελήφθη ὡς κυρία ἦσαν τὰ ἴχνη ἀπερ εἶχον ἀφίσει εἰς τοὺς βραχίονας του ἢ *τσιμπιας*... καὶ ἄτινα ὑπερηφάνως εἰδείκνυν εἰς τὴν μητέρα του.

— Αἶ θὰ πάμε κι' ἀπόψε; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις, ἣν ἀπέτεινε τὸ πρῶτ ἢ Τριανταφυλλιά πρὸς τὴν Θανάσιναν.

— Καὶ βρωτᾶς; κάθε βράδυ...
Καὶ τὰ γυναῖκα ἤρχισαν νὰ φλυαροῦν περὶ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν κατακτησέων των.

XIII

Ἄγαγνώστριά μου τελειόνα.

Ἄρκετὰ σὲ ἐλιμάρησα.

Μὲ συγχωρεῖς;

Ἐγὼ σὲ συγχωρῶ, διότι δὲν δέκοφες ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴν λίμα μου.

Σταναρέλλος.

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Αἱ ἀπόκρεψα εἶναι ἡ ἀνοιξὶς τῶν καρδιῶν. Ἐκείνη ἧτις λέγει ὅτι ἡ καρδιά τῆς εἶναι σήμερα κλεισμένη, αὐτὴ ἐκτείνει τὴν προσωπίδα μέχρι τῆς καρδίας τῆς. Καὶ καρδιά μασκαρεμένη δὲν εἶναι καρδιά.

Σήμερον εἶπερ ποτε εἶναι ἀληθινὸς ὁ στίχος τοῦ Μυσοῦ ὅτι τὸ εἶδος τῆς φιάλης δὲν σημαίνει τίποτε· ἀρκεῖ νὰ μεθύῃ κανεὶς ἐξ αὐτῆς.

Διὰ τὰς γυναῖκας φιάλαι εἶναι οἱ ἄνδρες· διὰ τοὺς ἄνδρας φιάλαι εἶναι αἱ γυναῖκες· καὶ διὰ τοὺς δύο κρῆσι εἶναι ὁ ἔρωσ.

Σήμερα λοιπὸν δὲν κυττάζει κανεὶς τὴν φιάλην, κυττάζει τὸ κρασί.

Οἱ πλατωνικοὶ ἔρωτες γίνονται σήμερα κόσκινο ἀπὸ πληγᾶς. Εἶναι ὡς νὰ εὐρίσκησαι ἐν μέσῳ σπαργώσης ἀνοιξέως, ἐγκολπομένης κήπους, λίμνας, λεμῶνας, παραδείτους, σὺ δὲ γονυπετῶν ἢ ἀναστενάξης πρὸ μιᾶς κτὶ μόνης ἀνεμῶνης.

Τοῦλάχιστον σήμερον αἱ πλατωνικαὶ ἀνεμῶναι ἄς στρηχθοῦν ἢ ἄρρην ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τῆς θηλείας, διότι φόβος εἶναι μὴ τὰς παρασύρῃ ὁ ἀνεμος τῶν ἀπόκρεψ.

Ὅπως ὑπάρχουν ἰσόβιοι δικασταί, οὕτως ὑπάρχουν καὶ ἰσόβιοι μασκαράδες, οἱ ῥωμαντικοὶ ποιηταί. Οὗτοι φέρουσι πάντοτε προσωπίδα δακρυῤῥοῦσαν, ἐγὼ ἐπὶ τοῦ προσώπου των εὐρίσκει τις μόνον τὸν ῥύπον δὲν ἀφίνουν δάκρυα μὴ σπογγισθέντα.

Ἡ ἐρωμένη εἶναι ἡ προσωπίς τῆς παρθένου· ἡ ἔγγαμος εἶναι ἡ προσωπίς τῆς ἐρωμένης· ἡ ἑταῖρα εἶναι ἡ προσωπίς τῆς ἐγγάμου· ἡ διὰ βίου ἄγαμος εἶναι ἡ προσωπίς τῆς ἑταῖρας.

Ἡ προσωπίς εἶναι καὶ πνευματικὸς καὶ προαγωγὸς τοῦ ἔρωτος. Διευκολύνει τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ ἔρωτος καὶ προάγει τὸν ἔραστὴν εἰς τοὺς διαφόρους σταθμούς του, τὸ ὀλιγώτερον μὲ ταχύτητα σιδεροδρόμου ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον.

Ὁ τελευταῖος ἔρωσ τῶν Βασιλέων θὰ εἶναι τὰ καρναβάλια· διότι μετὰ ὀλίγα ἔτη τὸ στέμμα καὶ τὸ σκῆπτρον θὰ εἶναι ἀποκλειστικά ἀντικείμενα καρναβαλικῶν μετεμφισμῶν.

Ὅ,τι λέγει ὁ Μακράκης πρὸς τὴν ψυχὴν, παραδεχόμενος αὐτὴν θνητὴν, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει, τὸ ἴδιον δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ πρὸς Βασιλεία: Μασκαρᾶς εἶ καὶ εἰς μασκαράδες ἀπελεύσει.

Ἐὰν ἐτίθετο εἰς μειοδοσίαν ὁ ἔρωσ, ἡ τελευταία μειοδοτικὴ ἡμέρα θὰ ἦτο ἡ σημερινή. Οὐδέποτε ἄλλοτε θ' ἀγοράσητε ἔρωτα ἐφθνότερον ἢ σήμερα.

Ὅπως οἱ βάζοντες κρασιὰ παντοπῶλαι κατ' ἐπικρατῆσαν ἔθος μοιράζουσι δωρεὰν εἰς τοὺς φίλους μουστον, οὕτω ὅλαι αἱ δεσποσύναι αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀποφασισμέναι νὰ βάλουν κρασιὸν διὰ νὰ κάμουν νοικοκυριὸν μοιράζουσι σήμερον δωρεὰν τὸν μουστὸν των.

Αἱ ἔγγαμοι φυσικῶς θὰ μοιράζουσι καὶ τὸ κρασί των.

Σήμερον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον εἴμεθα ὅλοι γελοιοποιοί. Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι εἶναι ἡ μόνη ἡμέρα καθ' ἣν δὲν εἴμεθα μασκαρευμένοι.

Τὸν λοιπὸν χρόνον αἱ γυναῖκες φροντίζουν νὰ βάλουν προσωπίδα εἰς τὴν καρδίαν των καὶ οἱ ἄνδρες εἰς τὴν κεφαλὴν.

Κανὼν λοιπὸν γενικός: -Οἱ ἄνδρες μασκαρεύονται ἀπ' τὸ κεφάλι των καὶ αἱ γυναῖκες ἀπ' τὴν καρδίαν των.

Τὸ κάλλος φορεῖ προσωπίδα ἐξ ἰδιοτροπίας· ἡ ἀσχημία ἐξ ἔρωτος.

Τὸ ὠραῖον θῆλυ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ αἰώνια προσωπίς τοῦ ὠραίου ἄρρενος.

Οἱ ἀσχημοὶ τότε θὰ ὑποκτόνουν καὶ ὁ κόσμος θὰ ἦτο παράδεισος.

Διὰ τὴν ἐρώσαν γυναῖκα τὸ δάκρυ εἶναι ἡ προσωπίς τοῦ γέλωτος. Ὑπὸ τὸ δάκρυ θὰ εὖρης πάντοτε μειδίημα.

Κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως· αἱ ἐρωμένοι κλαίουσι διὰ νὰ γελοῦσι.

Εἰς τὰ συνταγματικὰ βασίλεια ὁ ἐκλογεὺς μασκαρεύει τὸν ἀνήλικα· ὁ βουλευτὴς μασκαρεύει τὸν ἐκλογέα· ὁ ὑπουργὸς μασκαρεύει τὸν βουλευτὴν καὶ ὁ βασιλεὺς μασκαρεύει ὅλους καὶ ὅλα.

Ὁ Θεὸς ἐπλασε δύο Βῦας, μίαν μετμηφισμένην καὶ ἄλλην γυμνήν. Ἐκ τῆς γυμνῆς Βῦας κατάγονται αἱ ὠραῖαι, ἐκ τῆς μετμηφισμένης αἱ ἀσχημοὶ.

Διὰ τοῦτο λέγουσι ὅτι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀσχημίας κρύπτεται ὠραία—ψυχὴ.

Ἡ γυμνὴ Βῦα ἐζηλοτύπει τὴν μετμηφισμένην Βῦαν· ὁ Θεὸς ὅμως ὅστις ἤθελε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ κάλλη τῆς, ἀλλὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ τὴν δυσαρσετήσῃ, τῇ ἐπέτρεψεν ὡς μόνον μετεμφισμὸν νὰ φορῇ ψευδῆ ῥίνα.

Ἀπὸ τότε χρονολογοῦνται αἱ ὠραῖαι μὲ τὴν μεγάλην μύτην.

Πρίγκηψ Ἰνδός.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ.

Ἄν κ' εἶναι βραχνιασμένη ἡ φωνή μου
ἀπ' τὸ τραγουδι τὸ πολὺ,
Ἦθελα κάτι καὶ γιὰ τὴν Ξανθὴ μου
Νὰ τραγουδήσω τὴν καλὴν.

Ἄ, ὅμως . . . ἥλιο, οὐρανὸ, φεγγάρι
Ἄς μὴν προσμένῃ νὰ τὴν πῶ,
Οὔτε τὸ ἄχ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ . . .
Τώρα ἀλλάζω τὸ σκοπὸν.

Δὲν θέλω περιστέρια νὰ γινοῦμε
Οἱ δὴ μὲ κατάσπρω φτεροῦ,
Μιὰ προσωπίδα φθάνει, καὶ πετοῦμε
Ἄγκαλιασμένοι ἴς τὸν χορὸν.

Μιὰ προσωπίδα! . . . ἄχ! δὲν θὰ μπορέσω . . .
Θεὸ νὰ γυρίσω ἴς τὰ παλῆα . . .
Ξανθὴ μου, προτιμῶ νὰ σοῦ φορέσω
Μιὰ προσωπίδα . . . ἀπὸ φιλιὰ.

Βλαχοπούλα.

Εἰς τὴν ΑΜΥΧΗΝ ΤΗΣ Ε. Σ. Ρ.

Ἄν ἀπὸ τοῦ Ἀδωνίδος τὸ αἷμα
Ἐβλάστησεν ἄβρὸν—ὡς λέγουσι—θρέμμα
Ἡ ἀνεμῶνη,
Ὅποσον ἄνθος θὰ ἐφύετο,
Τοῦ αἵματός σου ἂν ἀφίστο
Σταγῶν τις μόνη;

Troubadour.